

klina zadeta z nožem v srce, je pribežala komaj do domačega praga, kjer se je zgrudila mrtva. Mož morilke Kate je v Ameriki in je ona sama doma z deco.

Črensovec. V četrtek dne 10. januarja nas je obiskal mil. gospod Greif, ptujski prošt. Prišel je v spremstvu belinskih gospodov duhovnikov. — Fantje so se zopet »popraskali«. Da bi bil kateri nevarno ranjen, tega ne upamo zapisati, ker bi mu v veliki vnemi zopet kdo šel rane merit. Na Bistricah je zadnje čase mir, zato pa huje obračunavajo med seboj fantje iz ostalih treh vasi. Taki razgrajaci zaslužijo kazen, mogoče je, da se na tak način spametujejo. — Na Srednji Bistrici so dobili naši orožniki neko pomožno stano pri g. Vagnerju, našem agilnem širitelju.

Turnišče. Nenavadna nezgoda se je dogodila posestniku R. Vozil je s kočijo na postajo dve osebi. Pri povratku se je ustavil v gostilni g. Kreslina v Beltincih in stopil na kozarček vina. Komaj pa je izstopil, v svoje začudenje ni opazil svojih konj niti voza. Mislil je, da so konji odšli proti domu v T. Toda konjev ni bilo domov. Celo zadevo je javil orožnikom in drugi dan se je izvedelo za konje in voz. Skoro razumljivo je, da si je nekdo privoščil to šalo, ker konji bi se napotili domov, ne pa v smer proti Hotizi. Posestnik R. je bil prepričan, da so mu konje in voz ukradli, zato je že bil v velikih skrbih. Hvala Bogu, da se je zadeva ugodno rešila in je odpadla skrb človeku, ki je radi svoje poštenosti splošno priljubljen in spoštovan. — Vse potrebne listine sta odpeljali iz občinskega urada naše upravne občine vasi Radmožanci in Brezovica, ki sta se po razsodbi državnega sveta ločili. Radmožanci so pripadli nazaj k upravni občini Genterovci, Brezovica pa k upravni občini Polana. — Umrli je pri nas Ana Polanšek, roj. Kuriška. Pokojna je bila dolgo časa bolehna in končno jo je smrt rešila muk. Zapustila je dva otroka in moža. Blag ji spomin! Ostalim naše sožalje! Par dni pozneje je izdihnil Stefanec Pavel po daljšem bolehanju. Naj v miru počiva! — V bližnji Nedelici je umrl (moyitej) posestnik Gjorhoš Marko, po domače Vitezov. Pokoj njegov duši!

Sobota. Premeščen je bil od tukajšnje glavne carinarne kot vodja carinskega oddelka na

Hodoš g. Josip Ivančan. G. Ivančan je bil pri nas znan kot prijeten družabnik in priljubljen v vseh krogih. Ob odhodu mu želimo obilo sreče na novem službenem mestu! — Naša katoliška verska občina, ki šteje okrog 6000 duš, je imela v minulem letu 171 rojstev, 131 smrtnih slučajev in zakon je sklenilo 46 parov. — V minulem letu je na podlagi razvidne statistike prenočilo po soboških hotelih 1122 oseb. Za naše razmere vsekakor lepo število.

Dolinsko. Pod tem imenom razumemo krajino od Dokležovja ob Muri dol do Hotize, potem čez Polano, Turnišče, Gančane do Rakičana. Ravenci (to so predvsem šološka, tišinska, cankovska in del martjanske fare, vsaj naše ljudstvo tako razumeva) pravijo »dolincem« tudi »Marki« in grem na markasto. Pa tega imena ne slišijo radi, kakor tudi Ravenci ne slišijo radi imen »bojnečje«, »miklošje«. Toraj zdaj veste, kaj je to »Dolinsko«. In ker smo v predpustnem času, to je v času porok, hočem opisati nekaj, kar je v zvezi z ženitvijo, oziroma možitvijo. Pri nas na Dolinskem

je takale navada: Ko se otroci hočejo poročiti, nihče nikogar ne vpraša, koliko bo dobil dedščine. Vsak si poišče svoj zakonski par in brez vsakih oporok (testamentov) se sklene zakon. Zgodi se večkrat, da so tako pri eni hiši trije, celo štirje zakonski pari. Gospodarstvo vodita oče in mati, ki sta do smrti lastnika. Že dokler starši živijo, se navadno mladi zakonski pari ne razumejo in tudi njihova deca ne. To je razumljivo. Mati umrje. Otroci takoj pograbbijo njen del zemlje in si delijo. Oče še svoje premoženje naprej obdrži. Ko oba umrjeta, si otroci celo premoženje razdelijo. Če je dosti otrok, zemlje pa malo, dobi posameznik le kosček zemlje. Malokje se delitev izvrši mirnim potom. Bratje se med seboj prepirajo in tudi mrtvih staršev ne puščajo v miru. Taka delitev je pač vedno težka, kajti vsake opeke si ne morejo razdeliti. Zgodi se sicer tudi, da starši sami razdelijo posestvo, pa tudi v takih slučajih nastaja razdor med otroci. V naših krajih večjih posestnikov skoraj več ni in kaj bo čez 100 let? Kaj, ali ne bi bilo bolj

Holandski parnik »Orania« se je prevrnil vsled trčenja z drugo ladjo v portugalski luki Oporto.

Živali kot človeški sovražniki.

Angleške oblasti v Indiji so sestavile leta 1933 statistiko, katere izkazuje v letu 1932 27.299 smrtnih slučajev, povzročenih na ljudeh od živali. Omenjena številka bi bila mnogo višja, če bi vladalo po Indiji natančno nadzorstvo nad človeškim življenjem. Po Indiji zgine po samotnih ter težko dostopnih pokrajinah toliko ljudi, za katere se nihče ne zmeni. Od zgoraj omenjenih smrtnih slučajev v letu 1932 je bilo od tigrov usmrčenih 1200 oseb, od panterja 421. Od 1500 nadaljnjih oseb, ki so postale smrtna žrtev raznih divjih zverj, odpade velik del na račun di-

Januš Golec:

Propast in dvig.

Ljudska povest.

Vinko je zvedel za prokletstvo iz očetovih ust. Ni ga bolelo, saj ga je tolažila lastna vest, da dela dobro in bo učinil največjo dobroto, če bo stiščal rakarje na pot poštenega trgovanja s plenom. Doma mu ni bilo obstanka. Oče bo gospodaril zavsem samostojno, ko bo že on sam star. Hlapec brez plačila in pravic je bil dosti dolgo, zakaj bi si ne oskrbel s trgovanjem lastnega gnezda kje drugje nego na Sromljah. Pijanec in zapravljivec Vinko ni bil. Par let potikanja za Sotlo in prihranki mu bodo rodili nov, lasten dom, katerega bo urejeval ter utrjeval po svoji preudarnosti in izkušnjah.

Mladi Lapuh je imel hvalevredne načrte na bodočnost. Koristiti ter pomagati drugim in pri tem osamosvojiti samega sebe, take vzore mu je zamogla beležiti na pogubno plat le nepopisna kmečka trma lastnega očeta!

Očka Lapuh je naganjal sina s celo rakarsko

2 kompanijo na dno pekla; mladi Lapuh je ostavil dom po očetovi krivdi, hotel je postati samostojen na lahek a pošten način. Pametni in odkriti možakariji so bili na strani mladega in ne starega!

Nekoliko čudno se bo zdelo marsikomu, da so v ospredju vedno le rakarji na štajerski strani Sotle, hrvatskih ne omenjamo niti z besedico.

Sotla je bila mejna reka do prevrata. V mejnih vodah je ribljenje prosto in tako je bilo tudi v Sotli dolgo — dolgo. Pravice prostega ribolova se je posluževal samo štajerc, redko kedaj Zagorec. Kar velja glede ribljenja, se nanaša tudi na lov na rake. Med Zagorci ob Sotli ni bilo in tudi najbrž še danes ni ne ribičev in ne rakarjev.

Težko je odgovoriti na vprašanje: Kako da se naši bratje onostran Sotle niso zmenili ne za ribe in ne za rake?

Najbrž je bil Zagorec že od nekdaj v toplejših mesecih, ko je stikanje za raki na višku, prelen celo za to, da bi dremal za vodo ter čakal na raka, ampak si je rajši privoščil ljubo sanjarenje kje doma